



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3247/2020
14.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Зоране Делибашић, председника већа, Гордане Комненић и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бора Ристић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „ББ“ из ..., чији је пуномоћник Стојан Илић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 56/20 од 18.09.2020. године, у седници одржаној 14.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 56/20 од 18.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 2053/16 од 11.09.2019. године, ставом првим изреке, поништено је, као незаконито, решење тужене од 31.08.2016. године, којим је тужилац распоређен на радно место наставника разредне наставе у издвојеном одељењу у с. ..., па је ставом другим изреке поништен, као незаконит и уговор о раду од 31.08.2016. године, којим тужилац заснова радни однос код тужене на радном месту наставника разредне наставе у издвојеном одељењу у с. Ставом трећим изреке поништен је, као незаконит, анекс уговора о раду од 26.09.2016. године, којим се мења уговор о раду од 01.09.2010. године, а којим се тужилац са радног места библиотекара распоређује на радно место наставника разредне наставе у издвојеном одељењу у с. ..., па је ставом четвртим изреке обавезана тужена да тужиоца врати на радно место на ком је био пре доношења незаконитих решења, као и да му призна сва права по основу рада настала због незаконитог упућивања на друго радно место. Ставом петим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 55.500,00 динара са законском каматом од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 56/20 од 18.09.2020. године жалбе парничних странака су одбијене, као неосноване и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Сл. гласнику РС“ бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 26.10.2016. године, ради поништаја решења од 31.08.2016. године и Анекса уговора о раду од 26.09.2016. године, којима је тужилац распоређен на друго радно место, па према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних спорова.

Међутим, одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима када се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима или потраживања у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Међутим, у имовинско-правним споровима у којима се тужбени захтев не односи на потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, а тужилац у тужби и у току првостепеног поступка није означио вредност спора, нити се она може утврдити на основу одређене или плаћене судске таксе, а не може се утврдити ни по одредбама члана 21. до 27. Закона о судским таксама („Сл.гласник РС“ бр.28/94, ... 93/12), као вредност предмета спора, применом члана 28. истог Закона, узима се износ од 15.000,00 динара, без обзира који је суд надлежан за решавање спора.

Имајући у виду изнето, као и да се у конкретном случају не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (код којих је ревизија увек дозвољена), иако тужилац тужбом тражи заштиту права из радног односа, јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, већ се ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано потраживање у коме је вредност предмета спора одређена у висини од 15.000,00 динара, у складу са чланом 28. Закона о судским таксама, што представља износ који не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 410. став 2 тачка 5. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Зорана Делибашић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић